

“Minden olyan gyorsan változik, és sokszor időnk sem marad a búcsúzásra. Pedig mindennek kell egy lezárás. Az a bizonyos pont a történet végére.”

Tisztelt Tanáraink! Tisztelt Igazgató Úr! Kedves Szüleink, Rokonaink, Sorstársak, Magyarok!

Abban a kivételes megtiszteltetésben van részem, hogy két év elmaradt ballagás után én mondhatok beszédet és búcsúzhatok el a Lovassy László Gimnáziumtól a ballagó évfolyam nevében. Abban a kivételes megtiszteltetésben van részem, hogy én tehetem fel a pontot a mi közös történetünk végére.

Egy nem akármilyen öt éves történet végére.

Pontosan 1701 napja, 2017 szeptemberében beléptünk 9. ny-esként a Lovassy ajtaján. Csillogó szemekkel vártuk az első óráinkat, új tanárainkat. Olyan hevesen beszéltük meg, kit hány ponttal vettek fel, mintha annak lett volna bármi jelentősége. Úgy kerestük a 108-as és 109-es termek pozícióját az épületben, mint az alkimisták a bölcsek követ.

Küzdöttünk a Csipetkén az évfolyamunkért, legyen szó az egész szurkolótáborunk pólóarzenáljának egy emberre való ráhúzásáról, fekvőtámasz-torony építéséről vagy a csodálatos táncainkról.

Következő évben már mi biztathattuk teli torokból a nézőtérről szaktársainkat, - persze csak a magaskultúra paradigmáján belül - két év kihagyás után pedig végzősként már mi szerveztük a szurkolást, ami kétségkívül az elmúlt 3 év legjobb szurkolása volt.

Van, aki előbb, van, aki utóbb, de csak belerázódtunk az évek során a lovassys életbe. Megtapasztaltuk Maca néni énekóráin a hülyécskézés perverz izgalmait, írhattunk tréfás műveltségi vetélkedőket egyénileg jegyre; kiélvezhettük Réti tanárúr négyes, ötös, hatos vagy épp hetes fogatait; a szuper bölcsiköröket, amik az évek során csak átváltak kétszer olyan hosszú iskolakörökké; próbára tehattük történelemtudásunkat felelés keretei közt, szerencsésebbek akár egymást követő 4 órán is.

Megtanultuk kémiaórán, hogy a mosusz pézsmaszarvas muszkonjában milyen szagos ciklomolekula található, megtudtuk biológiából, hogy a szalagavató tánc akkor jó, ha extrapiramidális pályán táncoljuk; és ha felnézünk az égre, mi nem pusztán felhőket, hanem cirrusokat és nimbostratusokat látunk.

Nem egy átlagos évfolyam a miénk.

Mi vagyunk az az évfolyam, aki már nulladikban tanulhatott nyelvtant és még 12.-ben is volt biológiája. Mi vagyunk az az évfolyam, aki két évet online tanult, és már a szóbeli érettségi örömei is megadatnak neki. Mi vagyunk az az évfolyam, aki emlékszik még a papíralapú ellenőrzőkre, de már a modern informatika csodájával, a Kréta e-naplóval is volt dolga.

Azt hiszem, az egész évfolyam nevében mondhatom, hogy nekünk a Lovassy nem csak egy iskola volt, sokkal inkább egy életszakasz. Egy olyan életszakasz, amire 10, 20, 30 év múlva is örömmel gondolunk vissza. Például arra a mondatra, hogy “húzzuk fel topóval”.

Mi most elbúcsúzunk. Elbúcsúzunk tanárainktól, diáktársainktól, a kanapéktól, és azok hiányától; az éjszakai röpiaktól, a francia vajtól, karácsonyi koncertektől, a hangvillás soroktól, a lovassys színdaraboktól.

Nem csak mi búcsúzunk idén az iskolától, hanem a gimnázium három ikonikus tanára is: Maca néni, Vince bácsi és Asztalos tanárúr. Három olyan tanár, akik munkája nélkül a Lovassy biztosan nem tartana ott, ahol most tart. Szeretnék kérni nekik és az összes többi tanárunknak egy tapsot. Nem kicsit, nagyot.

Öt év után csak annyit mondhatok: Köszönjük. Köszönjük, hogy része lehettünk a Lovassynak, köszönjük a sok élményt, és a rengeteg megszerzett tudást. Köszönjük tanáraink áldozatos munkáját, a sok befektetett energiát és türelmet. Mikor végignézek az előttem álló arcokon, biztosan állíthatom, megérte.

A jövő programozói, közgazdászai, mérnökei, jogászai, tanárai, matematikusai, fizikusai, orvosai. Ezek vagyunk mi, a teljesség igénye nélkül.

Kedves alsóbb évfolyamosok! Arra biztatlak titeket, használjátok ki a maradék lovassys éveiteket, mert hamarabb el fog szállni, mint gondolnátok. Nekünk is hamar elszállt.

Végezetül, hétfőtől érettségiző társaimtól Churchill egy ismeretes szólásával búcsúzom:

“Nem ígérhetek mást, csak vért, erőfeszítést, verítéket és könnyeket! ”

Takács Levente 12.C